

Божа субота

Субота Сесіл Н. Райт

День Господній Х. Лео Болес

Субота

Зміна закону?

У Даниїла 7:25 йдеться про зміну людиною Божих законів, що є неправильним. Але якщо Бог змінив свій власний закон, то це зовсім інша справа – і неправильно не визнавати і не пристосовуватися до нього. Отже, те, що я хочу зробити зараз, це вказати, що Бог зробив таку зміну, коли зробив Ісуса Христа нашим первосвященником за чином Мелхіседека, а не за левитським чином Аарона, як він узаконив для священників під час закон, для якого він зробив Мойсея посередником і за яким він також дав десять заповідей на горі Сінай.

1. Євреям (7:11-25) (американська стандартна версія):

а. «Тепер, якщо була досконалість [що стосується цілковитого спасіння, вірш 25] через левітське священство (бо під ним люди отримали закон), яка ще потреба була, щоб інший священник виник після чину Мелхиседека, і не зараховуватися за чином Аарона? Оскільки священство змінюється, необхідно змінити і закон. Бо очевидно, що наш Господь вийшов із племені Мойсей [через якого Бог дав закон Старого Заповіту], і те, що ми говоримо, є більш очевидним, ніж за подобою Мелхиседека постає інший священник, який був створений не за законом тілесної [тілесної] заповіді [закон Старого Завіту], а за силою нескінченного життя [Христос після його воскресіння]: бо це засвідчено про нього, Ти священник навіки, за чином Мелхиседека. Бо відбувається скасування попередньої заповіді через її слабкість і непотрібність (бо закон нічого не зробив досконалим) і введення на ній кращої надії, через яку ми наближаємось до Бога. І оскільки це не без присяги (бо вони [за чином Аарона, священника-левіта] справді були зроблені священниками без присяги; але Він [Христос] із присягою того, хто говорить про Нього), Господь присягнув і не розкається: Ти священник навіки; Настільки також Ісус став запорукою кращого завіту. І вони були зроблені священниками багато в числі [послідовно], тому що смерть їм перешкоджає жити; але Він, оскільки Він перебуває вічно, має своє священство незмінне. «Тому Він може назавжди спасти тих, хто наближається до Бога через Нього, живий, щоб заступатися за них».

У наведеному вище уривку йдеться про те, що під левітським священством Старого Завіту немає «спасіння аж до кінця» (немає вічного спасіння). Жоден священник, і навіть уся спадкоємність смертних священників, не міг забезпечити спасіння після того, як вони жили на землі, оскільки жертви, які вони приносили рік у рік, були корисними не більше

ніж на рік за раз – отже, не після життя на землі . Отже, навіть ті, хто жив за Старим Завітом, могли мати вічне життя лише через пізнє та вічне священство Ісуса Христа, користь від одноразової жертви самого себе за гріхи мала задню силу, щоб забезпечити їхнє спасіння у вічності (зазначено в с. нижче). у 9:15) – тому що кров тварин, яку священники-левіти неодноразово приносили в жертву, не могла «зняти гріхи» (10:4) до такої міри, щоб про неї «більше не згадувати», як під Новим Завітом (8:12; 10:17-18).

б. «Але тепер Він [Христос] отримав служіння ще краще, оскільки Він також є посередником кращого заповіту [ніж той, посередником якого був Мойсей], який був укладений на основі кращих обітниць. перший заповіт був бездоганним [тобто, якби він не був недостатнім для “спасіння остаточно”], тоді б не шукали місця для пошуку недоліків у них [нації Ізраїлю, яка виникла розділений на царство Ізраїля та царство Юди], він каже: Ось настають дні, говорить Господь, коли Я укладу Новий Заповіт з домом Ізраїля та з домом Юди, не згідно із завітом що Я уклав з їхніми батьками в той день, коли Я взяв їх за руку, щоб вивести їх із єгипетської землі, бо вони не встояли в Моїй угоді, і Я не зважав на них, говорить Господь [див. Єремія 31:31; -34] ... У тому, що він каже: «Новий заповіт», він зробив перше старим, але те, що старіє і старіє, майже зникне». (8:6-13)

в. Вже згадувалося вище: «І тому Він [Христос] є Посередником Нового Завіту, щоб смерть, яка сталася для відкуплення гріхів, які були під першим Завітом, могла отримати обітницю покликаних вічної спадщини [«спасіння до кінця»]». (9:15)

Будь ласка, уважно прочитайте розділи 7-10 Послання до Євреїв, з яких я взяв лише уривки, і зауважте, зокрема, що:

(а) те, що відбувалося під час Старого Завіту, було прообразами та тінями

про «майбутнє добро» (10:1) під Новим Завітом, і

(b) Він забирає перше, щоб встановити друге. (10:9)

2. Прочитайте також 2 Коринтян 3 і зверніть увагу на наступне:

а. Те, що «написано й вирізьблено на каменях», а саме десять заповідей Старого Завіту, що містять заповідь про суботу (Вихід 31:18; 32:15; 34:28), минуло (вірші 4-16).

б. Конкретно сказано, що «Старий Завіт... скасовується у Христі» (в. 14).

3. Будь ласка, зверніть увагу на Колосян 2:16-17, де сказано: «Тож нехай ніхто вас не судить за їжу, або за напої, або за свято, або за молодик, або за день суботній [усе це стосувалося до Старого Заповіту]: які є тінню майбутнього; але тіло [що відкидає тінь, так би мовити] є Христовим [буквально «Христовим», як у версії короля Якова]».

Чи десять заповідей все ще є обов’язковими?

Тепер щодо того, чи «Десять заповідей все ще є такими ж правдивими сьогодні, як майже дві тисячі років тому», якщо ви маєте на увазі, що вони все ще є «обов’язковими» сьогодні, як тоді, це залежить від того, чи були вони також включені в Новий Заповіт. закон, або закон Христа. Можна вільно визнати, що всі вони були таким чином включені, за винятком

заповіді про суботу. Але в Колосянам 2:16-17, процитованому вище, ми бачимо, що це конкретно включено до категорії речей, за якими нас не можна судити – тобто не засуджувати за те, що ми їх не дотримуємося – тобто, таким чином, вони є не зобов'язуючий під Христом.

Це основне, і це означає, що сам Бог змінив закон, так що за Христа заповідь про суботу більше не є обов'язковою – висновок, який, на мою думку, виходить за межі успішного протиріччя. І, логічно, я міг би зупинитися лише на цьому.

Але я пообіцяв «постаратися бути достатньо вичерпним, щоб надати достатньо детальний огляд для чіткої та правильної перспективи того, що, на мою думку, є вченням Писання щодо теми, що розглядається» — посилення та подальше підтвердження божественного раціонального, будь ласка. І що я тепер намагаюся використовувати Писання як Старого, так і Нового Заповіту, хоча це означає набагато, набагато довший розгляд.

1. Статус суботи згідно з законом Нового Завіту.

У посланні до галатів 4:10-11 апостол Павло, коли писав християнам з язичників, які перебували під впливом іудаїзуючих вчителів, щоб вони обрізалися і дотримувалися закону Старого Завіту Мойсея, щоб спастися (див. Дії 15:1-5), сказав: «Ви дотримуетесь днів [що включають суботні дні], і місяців, і пір року, і років. Я боюся вас, чи не даремно я трудився над вами». А стосовно обрізання, яке вимагалось за Старим Завітом, він сказав: «...якщо ви приймете обрізання, Христос не принесе вам ніякої користі. Так, я знову свідчу кожному, хто приймає обрізання, що він є боржником Виконуйте весь закон, ви, що бажаєте бути виправдані законом, не має значення ні обрізання, ні необрізання» (Гал. 5: 2-6).

Принцип, який видно з вищесказаного, полягає в наступному: під Христом «обрізання» не наказано, а також не заборонено, якщо воно не виконується, щоб підкорятися законам Старого Завіту, щоб бути спасеним. Але якщо це робиться тому, що цього вимагає закон Старого Завіту, і щоб бути виправданими чи спасеними, це зобов'язує нас дотримуватися всього цього закону, але відділяє нас від Христа і, отже, від благодаті Божої через Христа, без якої ми не можемо бути спасеними. Цей принцип, застосовуючи до будь-якої заповіді Старого Заповіту, не включеної до закону Нового Заповіту, ВКЛЮЧАЄ ЗАПОВІД «СУБОТА», ЯКИЙ ВЖЕ ЗНАЧЕНИЙ У Колосян 2:16-17.

І оскільки в цьому уривку «субота» перерахована серед пунктів, які «є тіною майбутнього» – «закон має тінь майбутніх благ» (Євреям 10:1) – тобто, що прийде через Христа, Який є посередником Нового Завіту – це робить важливим більш повне дослідження суботи як у Старому, так і в Новому Завітах, для ще ширшої перспективи та чіткішого сприйняття цього.

2. Субота в писаннях Старого Завіту: Буття до

Малахій.

- а. Перша згадка (Буття 2:1-3): «І закінчено небо та землю та все військо їх [протягом шести днів Буття 1]. А сьомого дня Бог закінчив Свою роботу, яку Він зробив і спочив він сьомого дня від усіх своїх справ, які створив і зробив Бог.

Єврейське дієслово, перекладене тут як «відпочинок», означає шабат, що означає припинення або відпочинок. Сьомий день, який знаменував припинення Божої праці творіння, став називатися «суботою» (суботою) або «суботнім днем». Це ознаменувало кінець першого тижня існування землі та початок щотижневої послідовності сьомих днів, які пізніше Бог назвав «моїми суботами» (Вихід 31:13; Левит 19:3, 30; 26: 2).

- б. Друга згадка (Вихід 16): Ізраїль, який нещодавно визволився з єгипетської неволі і перебував на ранніх етапах свого довгого шляху до обіцяної землі Ханаан, був приведений у пустелю Сін, неподалік від гори Синай, де вони перебуватимуть у таборі протягом року й отримають закон Старого Завіту з його знаменитими Десятьма Заповідями, які включали закон про суботу, яким ми зараз займаємося.

Їжа закінчилася в пустелі Сін, і люди нарікали. «Тоді сказав Єгова до Мойсея: Ось Я дам дощем хліб з неба для вас; і народ буде виходити і збирати щоденну частину щодня, щоб Я міг випробувати їх, чи будуть вони ходити за Моїм законом, чи ні. І шостого дня приготують те, що принесуть, і буде вдвічі більше, ніж збирають щодня» (16:4-5).

І в перший шостий день Мойсей пояснив людям наступне: «Оце те, що сказав Єгова: Завтра урочистий відпочинок, свята субота для Єгови: печіть [сьогодні] те, що хочете пекти, і варіть те, що зваріть, усе, що залишиться, збережіть собі до ранку» (16:23). І коли настав ранок, Мойсей сказав: «Їжте це сьогодні, бо сьогодні субота для Господа; сьогодні ви не знайдете цього на полі. Шість днів будете збирати його, а сьомого дня субота, там там не буде жодного» (вірші 25-26).

Дехто з народу таки вийшов у суботу, щоб зібратися, та не знайшов. «І сказав Єгова до Мойсея [щоб передати народові]: Доки ви будете відмовлятися виконувати Мої заповіді та Мої закони? Бо Господь дав вам суботу, тому Він дає вам шостого дня хліб на два дні; Кожен на своєму місці, нехай ніхто не виходить зі свого місця сьомого дня. І спочив народ сьомого дня» (вірші 28-39).

Це було прелюдією та умовою для заповіді про суботу як особливо важливої частини угоди між Богом та Ізраїлем, яка незабаром буде укладена на Синаї.

- в. Третя згадка (Вихід 20); На третій день після того, як Ізраїль прибув у Синайську пустелю, Бог дивовижно промовив із вершини гори Синай десять заповідей, які пізніше написав на двох кам'яних таблицях і передав Мойсею. Він почав словами: «Я Єгова, Бог твій, що вивів тебе з єгипетської землі та з дому рабства» (в. 2). Перший наказ полягав у тому, щоб не було інших богів перед ним (або крім нього). І четверта:

«Пам'ятай день суботній, щоб святити його. Шість днів працуй і роби всю свою роботу; а сьомий день — це субота для Господа, Бога твого: у ньому не будеш робити жодної роботи, ані ти, ані дочка твоя, ані раб твій, ані худоба твоя, ані твій прибулець, що в брамах твоїх, бо через шість днів Господь прийде до тебе. створив небо й землю, море та все, що в них, і спочив сьомий день, і освятив його» (вірші 8-11).

- d. Подальше пояснення Святого Письма, яке наголошує на величезній значущості та важливості сьомого дня суботи для Ізраїлю: Вихід 31:12-17: «Поправді, ви будете додержувати субот Моїх, бо це знак між Мною та вами для ваших поколінь, щоб ви нехай знають, що Я Єгова, який освятив вас... Тому сини Ізраїля повинні дотримуватися суботи для своїх поколінь для вічного заповіту між мною та синами Ізраїля на всі їхні покоління: бо за шість днів створив Єгова небо й землю, а сьомого дня відпочив і відпочив.

Множина «суботи» відноситься просто до суботи сьомого дня в її щотижневих повтореннях (кожен тиждень має суботу) – отже, «Воістину ви будете дотримуватись Моїх субот, бо це знак між Мною та вами для ваших поколінь. "

Повторення Закону 4:7-8: «Бо який великий народ має такого близького до себе бога, як Єгова, наш Бог, коли б ми не зверталися до нього? І який великий народ має такі справедливі постанови та постанови, як увесь цей закон, який я встановлюю перед тобою сьогодні?" Це Мойсей сказав у своїй прощальній промові до Ізраїлю через сорок років після того, як спочатку був даний закон на Синаї, який він тепер повторював перед своєю смертю та їхнім тодішнім входом у Ханаан під проводом Ісуса Навина.

Повторення Закону 5:12-15: Коли Мойсей повторив суботню заповідь із Виходу 20:8-11, вимагаючи відпочинку від праці в суботній день навіть для їхніх «слуги» та «служниці», він додав: «І ти будеш пам'ятати, що ти був слуга в єгипетській землі, і Господь, Бог твій, вивів тебе звідти могутньою рукою та простягненим раменом, тому Господь, Бог твій, наказує тобі дотримуватись суботнього дня» (в. 15).

Єзекіїль 20: Століттями пізніше, коли старійшини Ізраїлю прийшли до пророка Єзекіїля, щоб через нього запитати Єгову, Єгова змусив його двічі нагадати їм про факт, викладений вище у Вихід 31:12-17, а саме:

- (а) «І дав Я їм Свої суботи, щоб вони були знаком між Мною та ними, щоб вони знали, що Я Єгова, що освячує їх» (в. 12); і
(b) «Мої суботи ... будуть знаком між Мною та вами, щоб ви знали, що Я Єгова, Бог ваш» (в. 20).

Неемія 9:12-15: Приблизно ще півтора століття потому, після повернення Ізраїлю з вавилонського полону, коли на генеральній асамблеї в Єрусалимі була звернена до Бога самотня молитва подяки, в якій загальна історія його стосунків з Ізраїлем переказувалась із заклику їхнього предка Авраама до теперішнього часу, між іншим,

було сказано: «Ти зійшов також на Синай, і говорив з ними з неба, і дав їм правдиві постанови та правдиві закони, добрі устави та заповіді, і відкрив їм Твою святиню. суботу, ці заповіді, і постанови, і закон через Мойсея, раба Твого, і дав їм хліб із неба на їхній голод, і вивів їм воду зі скелі на їхню спрагу, і наказав їм, щоб вони входили до заволодіють землею, яку Ти присягнув дати їм».

Ісая 66:23-24, тепер згадується в останню чергу, хоча хронологічно приблизно на століття раніше, ніж текст Єзекіїля, відрізняється від усього вищезазначеного, будучи пророкою обітницею Ізраїлю про час, коли «всяка плоть» (усі народи) поклоняться Богові Ізраїлю «від суботи до суботи, " так: "Бо як нове небо і нова земля, які Я створю, залишаться переді мною, говорить Єгова, так залишиться ваше насіння та ваше ім'я, і станеться, що від одного молодика до в іншу, і від суботи до суботи всяке тіло [язичники, а також ізраїльтяни] приходитимуть поклонятися переді мною, говорить Єгова».

Підсумовуючи вищевикладене, ми маємо наступне:

- (1) Бог дав Свої суботи тілесному Ізраїлю як знак між ним і ними завіту, укладеного з ними на Синаї як зі своїм спеціально вибраним народом (Вихід 31:12-17; Єзекіїль 20:12, 20), відокремлюючи їх від всі інші. Немає записів про дотримання людиною сьомого дня тижня як дня урочистого відпочинку для Єгови до того, як він був даний Ізраїлю як такому – період не менше ніж 2500 років людської історії – не до потопу, Адам, Авель, Сиф, Енох, Ной чи будь-який інший – а не після потопу, Авраамом, Ісаком, Яковом чи будь-якою іншою особою чи людьми.

Однак слово «тиждень» (єврейське шабуа, сім) зустрічається в Буття 29:27-28, повідомляючи про мови, які використовував Лаван у розмові з Яковом більше ніж за 250 років до того, як Єгова встановив «суботу» Ізраїлю на Синаї. Таким чином, безсумнівно, семиденний цикл був похідним від шести днів творіння плюс день відпочинку Бога від створення на сьомий день – але без будь-яких записів про те, що сьомий день був наказаний людині як відпочинок для Єгови, доки не буде дано Ізраїлю на знак завіту між ним і ними як його тоді особливим обраним народом, як зазначено вище.

- (2) Жодна інша велика нація не мала такого бога чи завіту, як ізраїльський Бог і завіт, і, як наслідок, не було жодної суботи, яку слід дотримуватися. (Повторення Закону 4:7-8; 5:12-15) Шляхом аналогії, це було так, як коли чоловік дає свій дружині обручку на знак шлюбної угоди між ним і нею, і тільки ними, встановлюючи її окремо від усіх інших. І сам Бог уподібнив це до такого завіту, кажучи: «заповіт мій вони порушили, хоч я був їм чоловіком» (Єремії 31:32).

Крім того, сьомий день суботній був особливо доречним як такий знак між Богом та Ізраїлем угоди, яку вони уклали на Синаї. Бо його суботній день означав кінець усієї роботи, яку він виконав протягом шести днів творіння, і спогад про це (Буття 2:1-3). І надання його субот ізраїльтянам також символізувало й увічнювало його припинення

рабства в Єгипті, згідно з Повторення Закону 5:15. Це символізувало той факт, що Бог творіння тепер був Богом Ізраїлю, і вони не мали мати іншого – так само, як жодна інша нація не поділяла такого в історії, або суботи, яку слід дотримуватися як урочистий відпочинок для Єгови.

- (3) Повідомлення Ізраїлю про його «святую суботу» було однією з подій, що відбувалися навколо і після того, як Бог зійшов «на гору Синай» і промовляв до них з небес (Неемія 9:13-15). Їхнє попереднє незнання про це свідчить поведінка деяких з них, коли його дотримання було попередньо наказано в пустелі Сін у зв'язку з тим, що Бог почав годувати їх манною (Вихід 16).
- (4) Посилання в (2) вище на порушення Ізраїлем шлюбної угоди між Єговою та ними включало також «зневажання» суботнього дня, знака угоди між ними та ним, не дотримуючись його святості як дня відпочинку для Єгови. Перша згадка про таке осквернення міститься в Числах 15:32-36. Але подальших посилань надто багато, щоб їх тут перераховувати.
- (5) Нарешті, пророка обіцянка в Ісаї 66:22-23 Ізраїлю, яка передбачає суботній день на новій землі, який він створить, не стосується дотримання суботнього дня на цій нинішній землі за Новим Заповітом, посередником якого є Христос, який замінює Старий Заповіт, посередником якого був Мойсей, але до остаточного сабатизму для викуплених усіх народів у світі, який ще не прийде. Хоча ця обітниця була викладена мовою тодішнього сабатизму під час Старого Завіту (як приходили поклонятися Йому «від однієї суботи до іншої» та «від одного молодика до іншого»), її потрібно було використати в переносному значенні, хоча, тим не менш, вираження вічного шабатизму.

Бо, як бачив апостол Іван у своєму видінні на Патмосі про «нову землю» з її «святим містом, новим Єрусалимом» (Об'явлення 21:1-22:5), «місто не потребує сонця, ані місяця, щоб світити на нього, бо слава Божя освітлює його, а світлом його є Агнець» (21:23); «і брами його не будуть зачинені вдень (бо ночі там не буде)» (в. 25); «І ночі вже не буде, і не потребуватимуть ні світла лампи, ні світла сонця, бо Господь Бог освітлюватиме їх» (22:5).

Крім того, за попередніми трьома віршами слідує наступний останній вірш, який, будучи одночасним у часі, також має мати образне значення: «І вийдуть вони, і побачать мертві тіла людей, які згрішили проти Мене» бо їхній черв'як не помре, і не згасне їхній вогонь, вони будуть огидою для всякого тіла» (Ісаїя 66:24).

Підкреслені фрази [бо їхній хробак не вмере, а їхній вогонь не згасне] пізніше були використані Ісусом, як це записано в Новому Завіті у Марка 9:43-48, як стосувальні «черв'яка» та «вогню» «пекла» (геєни). Остання буквально була долиною Хінном, яка стала використовуватися як міське сміттєзвалище на околиці земного Єрусалиму, не тільки для сміття, але й для непохованих трупів, «де черви гризли і вогні палали» (як

виражено в А.Т. Ілюстрації слова Робертсона в Новому Завіті). Але це було використано нашим Господом у переносному значенні «вічного вогню, уготованого для диявола та його ангелів» (Матвія 25:41), – названого «вогняним озером» в Об’явленні 20:14-15 – де несправедливі " піде на вічну муку» (вірш 26), від універсального суду, коли Ісус прийде знову (Матвія 25:31-46), який має слідувати за загальним воскресінням мертвих і втечею теперішньої землі та неба (очевидно, його атмосферне небо і, можливо, сидеричне небо, але не обитель Бога) (Об’явлення 20:11-15). Безперечно, однак, озеро вічного вогню не буде на околицях «святого міста, Нового Єрусалиму» або доступного для погляду викуплених мешканців (Об’явлення 21:1-22:5).

З таких причин уривок з Ісаї 66:23-24 щодо суботи на «новій землі», яку Єгова ще «створить», видається належним чином охарактеризованим у «Коментарі до всієї Біблії» Елліотта так: «Це лежить у Природа випадку, що слова ніколи не отримували і ніколи не можуть отримати буквального виконання. Справжню реалізацію можна знайти в новому Єрусалимі в Об’явленні 21:22-27 про вічний сабатизм з Євреїв 4:9, і навіть у тому славетному. бачення є лише символом духовних реальностей».

Було влучно сказано, що Старий Заповіт — це прихований Новий Завіт, а Новий — це відкритий Старий. Отже, ми тепер повертаємося передусім до Нового для речей, прообразом Старого.

Спостереження зі Святого Письма Нового Завіту

1. Що старозавітний уривок з Ісаї 66:22-23 посилається на постійний шабатизм, який повинен бути остаточним відпочинком для народу Божого, яким слід насолоджуватися через Ісуса Христа, і був прообразом, але не насолоджувався під Старим Завітом, і не раніше, ніж нашу теперішню землю замінить нова і вічна, після другого пришествя Христа на цю землю наприкінці її історії, стає очевидним, серед інших уривків, такі основні уривки:

а. 2 Петра 3:10-13: «Але день Господній [день його «приходу». вірш 4] прийде як злодій; в якому небеса [очевидно, атмосферні та, можливо, зоряні небеса, як уже згадувалося] зникнуть із сильним шумом, а елементи розпадуться в гарячому жарі, а земля й діла, які є в ньому, будуть спалені, бачачи, що всі ці речі будуть знищені, якою особою ми повинні бути в усьому святому житті та благочесті, чекаючи і щиро бажаючи приходу дня Бога, розумом. з яких небеса, будучи у вогні, розпадуться, а стихії розтануть у гарячому жарі. Але згідно з його обітницею [де, як не в Ісаї 66:22-23?], ми чекаємо нових небес і нової землі, на яких живе праведність? ."

б. Об'явлення 20:11-15: «І побачив я білий престол і Того, Хто сидить на ньому, від лиця Якого втекла земля й небо, і не знайшлося їм місця, і я побачив мертвих, великих і великих малий, що стояв перед престолом, і розгорнулась інша книга, яка є книга життя, і суджені були за тим, що написано в книгах, і за їхніми ділами віддали мертвих, що були в них: і кожен був суджений за своїми вчинками ... і якщо хтось не знайшовся записаним у книзі життя, той був кинутий в озеро вогняне».

Отже, теперішні «земля і небо» втікають у зв'язку з загальним воскресінням і судом над людством, як це бачив апостол Іван у своєму видінні майбутнього під час вигнання на острові Патмос.

в. Об'явлення 21:1 - 22:5: Хоча це занадто багато, щоб цитувати тут, його слід уважно прочитати повністю. Це видіння про вищезазначене, за яким слідує нове небо і нова земля для праведників усіх народів, зі «святим містом, новим Єрусалимом [на відміну від земного Єрусалиму Палестини], що сходить із небес від Бога» («місто Бога Живого, небесний Єрусалим» (Євреям 12:22).

Ця «нова земля» та «святих місто, Новий Єрусалим» були, очевидно, «небесною країною» та «містом, що має основи, будівничим і Творцем якого є Бог», якого прагнули Авраам, Сарра, Ісак і Яків. (Євреям 11:8-16) як остаточне для них, а не Ханаан, який був лише прообразом або «тінню» того, що мало статися.

«І всі ці [включно з щойно згаданими особами, а також багатьма іншими, також цитованими за їхню віру], отримавши свідчення через свою віру, не отримали обітниць [небесної країни та міста], бо Бог передбачив щось краще щодо нас [ніж це дозволено на

цій землі], щоб вони без нас не були досконалими» (Євреям 11:39-40). Тобто вони не увійдуть у досконалість майбутнього світу до воскресіння, коли Христос знову прийде на землю, як це буде вірно для нас.

- d. Євреям 3:1 - 4:11: Тут ми знову маємо розширений уривок (який, будь ласка, прочитайте повністю, звертаючи увагу на його розвиток).

Початок:

«Отже, святі брати, учасники небесного покликання, вважайте Апостола і Первосвященника нашого віросповідання, саме Ісуса, ... сина над Його [Божим] домом [у значенні «дому»], домом якого є ми, якщо Ми твердо тримаємо нашу відвагу й славу нашої надії до кінця» (3:1-6).

Продовження:

Нагадуючи читачам про зневіру та невірність такої кількості тілесних Ізраїлів і, отже, про те, що вони ніколи не увійшли в призначений для них відпочинок у земному Ханаані: також закликаючи взяти від цього застереження та не пропустити відпочинок, призначений для духовного Ізраїлю в небесному Ханаані (3:7 - 4:8).

Заключний:

«Тож залишається суботній відпочинок для народу Божого. Бо той, хто увійшов у Його відпочинок, сам спочив від своїх учинків, як і Бог від Своїх. Тож постараймося увійти в той відпочинок, щоб ніхто не впав за таким самим прикладом непослуху» (4:9-11).

Останнє може нагадувати нам Об'явлення 14:13: «Блаженні мертві, що вмирають у Господі відтепер, так, говорить Дух, щоб вони спочили від своїх трудів, бо їхні діла сліднують за ними».

2. Для повної та чіткої загальної перспективи нам потрібен подальший огляд відповідних подій і подій в епоху Нового Завіту, між першим і другим пришествям Христа, коли «субота» Старого Завіту більше не була обов'язковою, і чому б і ні, оскільки всі інші заповіді Декалогу (Вихід 20:1-17) також були включені в закон Нового Завіту. Тож ми почнемо з того, чому не обов'язкові, після наступного застереження:

ОБЕРЕЖНО: читач може вважати деякі з наведених нижче більш нудними та технічними, ніж частини вищезгаданого, але він повинен знати, що кожен пункт важливий для розуміння того, що інакше могло б здатися конфліктуючими частинами інформації тут і там. Свого часу, серед серії притч, що стосуються Його прийдешнього Царства (Матвія 13:1-58; Марка 4:1-34 і Луки 8:4-15), Ісус сказав: «Таке й Царство Боже якби людина кинула зерно на землю, а зерно зійшло і виросте, а земля принесла плід, потім колос. тоді повне зерно в колосі, а коли плід дозріє, він зараз простягає серпа, бо настали жнива» (Марка 4:26-29).

Це передбачає послідовні фази етапів царства, які необхідно розпізнати, якщо ми зможемо уникнути плутанини. І в інших місцях вищезгаданої серії притч: «Насіння — це слово Боже» (Луки 8-10), «слово про Царство» (Матвія 13:19); і «жнива — це кінець світу» (Матвія 13:39),

коли нечестиві будуть «відділені» з-поміж праведних і вкинуті «до огняної печі» (вірш. 47-50) – що буде під час другого пришествя Христа (Матвія 25:31-46) – коли праведники «успадкують Царство» (ст. 34) і увійдуть «у вічне життя» (ст. 46), «у майбутній світ» (ст. 34). Марка 10:29-30; Луки 18:29-30) – їхній «вхід у вічне Царство Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа» (2 Петра 1:11) – у «спадщину нетлінну. І непорочну, і в'яне не геть, збережене на небесах для вас ... спасіння «аж до кінця», як уже згадувалося в Євреям 7:25.

Одним словом, ми дізнаємось

- (1) попередній етап і
- (2) повністю настала фаза царства небесного в цьому світі, між першим і другим пришествям Христа; і потім
- (3) заключний етап (точніше, вічне тривання небесного етапу) у світі, що прийде після кінця світу – перший є випробувальним, підготовчим до входу в третій.

Ми також можемо подумати про тих, хто вступає на етап №1, як про чартерних громадян №2 (якщо є вірними), а потім про вірних громадян останнього як про входження та успадкування №3. під час якого вони будуть насолоджуватися «суботнім відпочинком», який залишається «для народу Божого», як обіцяно в Євреям 4:9 і зазначалося раніше, на відміну від суботи «сьомого дня» закону Старого Завіту, але не є частиною закону Нового Завіту за Ісуса Христа, як уже бачили.

Зверніть увагу, чому сьомий день суботи не є частиною закону Нового Завіту, перш ніж переходити до інших відповідних міркувань.

- а. Як уже було добре задокументовано, сьомий день суботи був даний Ізраїлю за тілом, і тільки він, на Синаї, як знак завіту, який тоді уклав Єгова з народом Ізраїлю, виділяючи їх окремо та відрізняючи їх від решти народів світу (язичників), і історично найбільш підходив для цієї мети.

Але в Христі ця відмінність і розділення більше не існують. І Старий Завіт, який уклав і вимагав цього, поступився місцем Новому Завіту, який не тільки не вимагає їх, але й скасовує їх – охоплює як язичників, так і євреїв, і на однакових умовах, таким чином роблячи їх усіх однією нацією, духовний Ізраїль (див. Ефесеям 2:11-22; Римлянам 2:28-29; 9:6-8; Галатам 3:26-29; 6:16, цей останній уривок конкретно називає його «Ізраїлем Божим»).

Сам Ісус сказав: «Я маю [намір і перспективу] інших овець [язичників], які не належать до цієї [єврейської] кошари; їх також Я повинен привести, і вони почують Мій голос, і стануть однією отарою [з єврейські вівці], [маючи] одного пастиря» – або, альтернативне читання, «буде одна отара, один пастир» Івана 10:21). Крім того, він сказав: «І коли я буду піднятий із землі, то всіх людей [юдеїв і язичників] притягну до себе» (Івана 12:32).

І перед своїм вознесінням він доручив проповідувати Євангеліє всім народам однаково (Матвія 28:19-20; Марка 16:15-16 і Луки 24:46-47) – що й було «спочатку євреям, а потім

також до греків [язичників]» (Римлянам 1:16) – починаючи з 34 р. н. е. до першого (Дії 2) і, очевидно, близько 41 р. н. е. до останнього (Дії 10-11).

тому, продовжувати пов'язувати знак цього Старого Завіту між Богом та Ізраїлем відповідно до плоті в епоху Нового Завіту (після смерті, воскресіння та вознесіння Христа) було б аномалією – нарівні з обов'язковим обрізанням плоті за Старим Завітом. Заповіт як ознака нащадків Авраама по плоті, якими не є християни-язичники. З іншого боку, усі заповіді Декалогу Старого Завіту, за винятком заповіді про суботу, були б такими ж доречними для християн, чи то євреїв, чи язичників, як і для тілесного Ізраїлю під час Старого Завіту, і тому мають було включено до закону Нового пакту.

З цієї надзвичайно важливої причини ми могли б знову закрити наше дослідження. Але ми продовжимо відповідні події та події у зв'язку з епохою Нового Завіту, між першим і другим пришествям Христа, коли заповідь закону Старого Завіту про суботу перестала бути обов'язковою. Оскільки зазначений розвиток подій у деяких аспектах дасть ще кращу перспективу та допоможе нам уникнути деяких дуже поширених помилок. (Можна помітити деякі повторення, але для іншого наголосу.)

- б. «Закон і пророки [що представляють Старий Завіт] були до Івана [Хрестителя, попередника Ісуса]: з того часу проповідується євангелія царства Божого [що замінює царство тілесного Ізраїлю], і кожна людина входить насильно в нього», - сказав Ісус (Луки 16:16). Тобто ті, хто увійшли, роблять це всупереч великому спротиву. Бо він також сказав: «Горе вам, законники! Бо ви взяли ключ пізнання, і тим, хто входив, перешкодили» (Лк. 11:52); також: «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри! Зачинаєте Царство Небесне перед людьми, самі бо не входите, ані тим, хто входить, не дозволяєте увійти» (Матвія 23:13).
- в. Однак цей «вхід» був лише на попередній і підготовчій фазі царства на землі, проповідуваного спочатку Іваном, а потім Ісусом як «наближення» (Матвія 3:1-2; 4:1) – ще не повністю. прийти. З цієї причини Ісус міг сказати фарисеям, які запитували, коли прийде Царство Боже: «Царство Боже всередині вас» (Луки 17:21) або «посеред вас», як на полях книги Американська стандартна версія, або «серед вас», як це сказано в Новій англійській Біблії та деяких інших версіях – ймовірно, це означає серед них в особі самого себе, її майбутнього короля, і, можливо, також тих, хто вже описаний як «вхід» у це. Проте він навчив свого учня молитися: «Нехай прийде Царство Твоє» (Матвія 6:10), тому що ще не повністю прийшло, як було обіцяно.

Однак пізніше, за шість днів до свого преображення, Ісус зробив дві важливі заяви:

- (1) Апостолу Петру, після того, як він визнав його «Христом, Сином Бога Живого», кажучи: «... на цій скелі [очевидно, правда, яку Петро зізнався про нього], Я збудую Свою церкву; і ... Я дам тобі ключі Царства Небесного» (Матвія 16:16-19).

- (2) Потім до всіх своїх апостолів, кажучи: «Є деякі з них, які стоять поруч, які не скуштують смерті [але Юда Іскаріот, покінчивши життя самогубством], доки не побачать, що царство прийде з силою» (Марка 9:1; пор. Матвія 16). :28) – що відбулося в день П'ятидесятниці, через сорок днів після його воскресіння і приблизно через десять днів після його вознесіння (Дії 1:1-9 і розділ 2), про що буде помічено докладніше пізніше.

ПРИМІТКА: (1) «Царство», про яке багато разів говорять як про «царство Боже» або «царство небесне», також згадується як царство Христа (див. Матвія 16-28; Луки 1:31-32; 22: 29-30; Івана 1:13; 2 Петра 2:11), а також називається «Царство Христа і Бога» (Ефессянам 5:5; пор. Об'явлення 11:15) – з Христом, який сидить «праворуч Бога [як співправитель]» (Марка 16:19; Дії 2:33; Римлянам 8:34; Колоссянам 3:1; Євреям 10:12). 1 Петра 3:22 і Об'явлення 3:21).

- (3) Крім того, терміни «церква» і «царство», що зустрічаються в послідовних віршах (Матвія 6:18 і 19), також використовуються як синоніми, оскільки члени однієї є громадянами іншої на землі, і в цьому сенсі є так само. Отже, у Посланні до Колоссян 1:13 апостол Павло говорив про «святих» у Колосах («тіло» народу Христа і, отже, про його «церкву» там (1:1, 24) як про «перекладених [Богом] ... у Царство Сина його любові». І апостол Іван, який звернувся з Книгою Об'явлення до «семи церков, що в Азії» (1:4), також описує себе як «вашого брата і співучасника скорбота, і царство, і терпіння, які в Ісусі» (в. 9).
- d. У першому уривку, згаданому вище, «закон і пророки» були представниками Старого Заповіту між Богом та Ізраїлем (який був для Бога «царством», Вихід 19:6, у якому Давид був найбільш ідеальним царем, правлячим над завітний народ Божий на землі для Бога і веде його до перемоги над їхніми ворогами), посередником якого був Мойсей, а пророки були, серед іншого, тлумачами його закону для людей. З іншого боку, «Царство Боже» або «Царство Небесне», згадане у вищезазначеному та інших текстах Нового Завіту, представляє Новий Завіт, посередником якого є Христос (Євреям 8:6; 9:15; 12: 24), і під якою Він є царем, керуючи народом Божим від Бога та перемагаючи ворогів, як це робив його предок Давид. Його майбутній матері було обіцяно: «Він буде великий, і назветься Сином Всевишнього, і Господь Бог дасть йому престол Давида, батька його, і він царюватиме над домом Якова [Ізраїлю] навіки не буде кінця його царству» (Лк. 1:32-33). (Порівняйте також старозавітне пророцтво Ісаї 9:6-7).
- д. Правління Христа, однак, буде не над «Ізраїлем за тілом» (пор. 1 Коринтянам 10:18), а над духовним Ізраїлем (пор. Рим. 2:17-29; 4:1-12). І це включатиме всіх язичників, а також усіх ізраїльтян, які приймуть Новий Завіт, укладений Богом із «домом Ізраїля та домом Юди» (Євреям 8:8-12). Це станеться після того, як (1) середня стіна розділу між євреєм і язичником буде зруйнована «через хрест» Христа, щоб «створити в собі одну нову людину», так би мовити (ані юдея, ані язичника згідно з плотью, але християнин, становлячи духовний Ізраїль) , і (2) прибав його [закон Старого Завіту, що розрізняє та відокремлює ізраїльтян від язичників] до хреста, так би мовити (див. Ефессянам 2:11-22;

Колосянам 2:8-15) . Це дещо описує природу царства, яке спочатку проповідував Іван, а потім Ісус, як таке, що воно «близько» (Матвія 3:1-2; 4:1).

- f. Як згадувалося раніше, лише за шість днів до свого преображення Ісус сказав своїм апостолам: «Є деякі з них, що стоять тут, і не зазнають смерті, доки не побачать Царства Божого, що прийде в силі» (Марка 9). :1; пор. Матвій 16:28) – що відбулося в день П'ятидесятниці після розп'яття, воскресіння та вознесіння Христа (див. Дії 1:1-9 і розділ 2). Це було приблизно через шість місяців після вищезазначеного оголошення Ісуса, і він сказав апостолу Петру: «Я дам тобі ключі Царства Небесного» (Матвія 16:19), після того, як Петро визнав себе «Христом». , Син Бога Живого». У той час Ісус також сказав: «На цій скелі [очевидно, правда, яку Петро зізнався про нього], Я збудую Свою Церкву» (вірші 16-18).
- g. У гармонії з Марка 9:1, згаданим вище, в якому Ісус сказав, що деякі присутні не скуштують смерті, доки не побачать «Царство Боже, що прийде в силі», Лука в Діях 1:1-9 повідомляє, що між «його страстями [його страждання і смерть, а потім його воскресіння]» і будучи «прийнятим [його вознесіння на небо]», він наказав своїм апостолам «не відходити від Єрусалиму, але чекати обітниці Отця [Святого Духа як їхній утішитель або Помічник замість нього після того, як він пішов від них на небо (див. Івана 14:16-17)], про що, як він сказав, ви чули від мене: бо Іван [Хреститель] справді хрестив водою; але ви будете охрещені Святим Духом через кілька днів... [і] ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас: і [будучи уповноважені таким чином] ви будете Моїми свідками як в Єрусалимі, так і в усій Юдеї. і Самарії, і аж до краю землі».

Важливо пам'ятати:

- (1) Апостоли Христа (за винятком Юди Іскаріота) побачать прихід Царства;
 - (2) це прийде з силою;
 - (3) вони самі отримають силу, коли прийде Святий Дух і вони будуть «хрещені» в ньому через кілька днів після вознесіння Христа. Отже, коли відбувся пункт (3), пункти (1) і (2) мали б своє виконання.
- ч. Відповідно, як записано в Дії 2, коли настав день П'ятидесятниці, приблизно через десять днів після вознесіння Христа, і всі апостоли були разом в одному місці, відбулися такі драматичні події:
- (1) «... раптом почувся з неба шум, неначе від сильного вітру», який наповнив увесь дім, де сиділи апостоли.
 - (2) «І з'явилися їм язики, що розділилися, як вогняні, і ... сіли на кожного з них».
 - (3) «І сповнилися всі Духом Святим, і почали говорити іншими мовами [іншими мовами], як Дух давав їм промовляти».
- і. І апостол Петро, якому було дано «ключі Царства Небесного», виголосив головну промову того дня початку в місті Єрусалим, де протягом тривалого періоду часу відбуватимуться їхні перші праці. Того дня відгукнулося «близько трьох тисяч душ». І з того дня «Господь щоденно додавав до Церкви тих, хто спасався» (Дії 2:27, Нова версія короля Якова).

Отже, в день П'ятидесятниці "церква" була заснована; настало «Царство Небесне». І проповідь Петра на П'ятидесятницю в Діях 2:22-40 містила в собі додаткові пункти, що стосуються нашого теперішнього дослідження.

- j. У своїй проповіді апостол Петро проголосив, що Христос «воскрес» (із мертвих) і вознесений по правицю Бога на небі; що він отримав від Отця обітницю Святого Духа, відповідального за чудесні прояви, побачені та почуті того дня; і що він «сидітиме праворуч Бога, доки його вороги не будуть покладені підніжком ніг Його – Ісус став «і Господом, і Христом» (Дії 2:22-36).

У 1 Коринтян 15:24-28 апостол Павло пізніше розширив ту частину, яку ми підкреслили {і те, що він «сидітиме» праворуч від Бога, доки його вороги не будуть покладені підніжком ніг Його}, наступним чином: «Тоді прийде кінець [тобто часу на теперішній землі і самої землі, а отже, земної фази небесного царства, але не самого царства, тому що останнє є вічним і тоді настане його славетна небесна фаза його вірними громадянами, за 2 Петра 1:11; пор. Дії 14:21-22; 2 Тимофія 4:18, коли він передасть царство Богу; він знищить усе [супротивне] правління, владу та силу, доки не покладе всіх ворогів під ноги Свої. -20) і перетворення тіл живих святих на нетлінні та безсмертні (1 Коринтянам 15:50-57)]. І коли все буде підкорено Йому, тоді й сам Син підкориться Йому підкорив Йому все, щоб Бог був усе в усьому» – як Батько створив Сина бути на даний момент – з «вською владою ... на небі й на землі» (Матвій 28:18) – «ангели та влади й сили, підкоряючись йому» (1 Петра 3:22).

Це не означає, що Христос більше не буде царювати в жодному сенсі, бо «престол Бога й Агнца [Христа] буде там [тобто у «святomu місті, новому Єрусалимі, що сходить із неба» до «нова земля»]: і слуги Його будуть служити йому ... і царюватимуть навіки вічні» (Об'явлення 22:3-5) – вони також є співправителями з ним, див. 3:21; пор. 2 Тимофія 2:12). Хоча він все ще буде співправителем з Батьком, як зараз (Об'явлення 3:21), його правління не буде відрізнятися тоді, як зараз, призначеною роллю перемогти всіх ворогів божественного правління – це призначення вже було тоді виконано.

- k. У своїй проповіді на П'ятидесятницю апостол Петро також процитував Давида в Псалмі 16:8-10, а потім прокоментував таке: «Браття, дозволю я вам відверто сказати про патріарха Давида, що він і помер, і був похований, і його могила з нами аж до цього дня, тому що він пророк [а також цар над Ізраїлем], і знаючи, що Бог присягнувся йому, що з плоду стегон його Він посадить на свій престол. ; передбачивши це, він сказав про воскресіння Христа, що ні він [«його душа», вірш 27] не був залишений аду, ні його тіло не бачило тління, з якого ми всі [Петро і інші апостоли] є свідками, будучи правицею Божою вознесеною, і прийнявши від Отця обітницю Святого Духа, Він вилив це, що ви бачите і чуєте» (Дії 2:25-33). .

Іншими словами, Бог воскресив Ісуса з мертвих і видихнув його правою рукою, щоб «посадити» його на трон Давида, як було обіцяно як Давиду, як зазначено вище, так і Марії, матері-бути від його тілесного тіла (Луки 1:16-33).

Якщо це здається дивним, тому що Давид царював на землі, а Христос мав царювати з неба, слід визнати, що влада, а не місце розташування, позначається словом «престол». Зверніть увагу на наступне: «Тепер Давид, син Ессея, царював над Ізраїлем. А час його царювання над Ізраїлем був сорок років; сім років царював він у Хевроні, і тридцять три роки царював в Єрусалимі. І він помер у добрій старості. віку, ...і зацарював син його Соломон замість нього» (1 Хронік 29:26-28). Також: «Тоді Соломон сів на престолі Єгови як цар замість Давида, свого батька» (в. 33) – і саме в Єрусалимі царював Соломон.

Престол Соломона був тронем Єгови, який він посів замість свого батька Давида; отже, трон Давида був тронем Бога, на якому він сів спочатку в Хевроні, потім в Єрусалимі. А престол, який Ісус займає на небі, є Божим престолом. Яку він займає разом із ним, праворуч від нього – де «Царству Його не буде кінця», згідно з обітницею Діві Марії (Луки 1:33), хоча його земна фаза закінчиться, як уже зазначалося. .

- л. Як Соломон був сином Давида і спадкоємцем його престолу, так і Христос був у плоті через багато років. Останнім мешканцем трону Давида до того, як Христос його посів, був Єгояхін (2 Царів 24:8) – також званий Єхонія (1 Хронік 3:16) і Конія (Єремія 22:24) – якого цар Навуходоносор узяв у вавилонський полон близько 597 р. до н.е., де він помер приблизно через 37 років. Навуходоносор замінив його на Седекію, брата, але не сина, який пізніше повстав і також був узятий у вавилонський полон (2 Хронік 36:10-21). А до пророка Єремії Бог сказав про Конію: «Запиши собі цього чоловіка бездітним, чоловіка, який не матиме успіху за своїх днів; бо більше не буде мати успіху чоловік із його насіння, який сидить на престолі Давида та править над Юдою» (Єремії 22:30).

Він не був бездітним у тому сенсі, що не мав процвітання, оскільки в полоні у нього був син Шеалтіїл, який був одним із предків Ісуса (Матвія 1:12-16); але він був бездітним у сенсі того, що не мав нащадків, які б стали його наступниками, «що сидять на престолі Давида та керують Юдою». Хоча Христос, очевидно, змінив його на троні Давида, згідно з Божим указом він правив не в Юдеї, а на небі, і ніколи не повернеться на землю з метою правити на троні Давида в Юдеї та Єрусалимі, як багато хто сьогодні навчає.

- м. Крім того, оскільки Христос мав бути «первосвященником назавжди за чином Мелхіседека» (Євреям 6:20), як було відомо на початку (стор. 2 вище), він мав бути і царем, і священником, оскільки Мелхіседек був « цар Салиму [пізніше названого Єрусалимом], священник Бога Всевишнього» (Євреям 7:1). А в Захарії 6:12-13, який вважається пророчим про Христа, сказано, що «він буде священником на своєму престолі». Однак, «якби Він був на землі, то зовсім не був би священником» (Євреям 8:4), і не був зроблений священником до «страждань» на землі (Євреїв 5:7-10) і до входу «всередину завісу [тобто в саме небо]» (Євреїв 7:17-20). Це означає, що він ще не був царем і, отже, не був на престолі Давида до моменту свого вознесіння на небо – де він все ще перебуває і завжди буде, за винятком свого другого пришествя на суд і прийняття своїх у вічну славу з собою. в майбутньому світі.

- п. Це узгоджується з тим, що було передбачено пророком Даниїлом, а саме, його вознесіння та отримання його царства, як показано: «Я бачив у нічних видіннях, і ось, ішов із хмарами небесними один, подібний до сина людського [пор. Дії 1:9-11], і він прийшов до давніх днів, і вони привели його перед ним, і було дано йому панування, і слава, і царство, щоб усі народи, племена та мови. повинні служити йому: Його панування — панування вічне, що не минеться, і царство Його — те, що не зруйнується» (Даниїла 7:13-14).
- о. Це також узгоджується з притчею, яку Ісус сказав, наближаючись до Єрусалиму протягом останнього тижня перед своїм розп'яттям, як записано в Луки 19:11-30, хоча остання охоплює більше деталей, ніж наведена вище. Бо він сказав це, «тому що був недалеко від Єрусалиму, і тому що вони думали, що Царство Боже має з'явитися негайно» — популярна концепція полягає в тому, що це буде земне царство, що Рим буде переможений Месією, який мав відновити царство Ізраїлю, зробити його всесвітнім і знову посісти трон Давида в Єрусалимі після більш ніж 600 років від того часу, який, можливо, розділяли власні апостоли Христа до часу Його вознесіння (Дії 1:6).).

«Тож він сказав: один вельможа пішов у далеку країну, щоб отримати собі царство, і щоб повернутися» (вірші 11-12) — (повернення не включене у видіння Даниїла); і після повернення він розраховувався як зі своїми слугами, так і зі своїми ворогами (вірші 13-30).

Сам Христос був вельможею, небо — далекою країною, і повернення буде його другим пришествям — описане в частково подібних притчах як «через довгий час» (Лука 20:9; Матвій 25:19); також розплата після його повернення буде остаточним і загальним судом наприкінці світу, з нагородою для праведних і покаранням для нечестивих у вічності.

Апостол Павло говорить про це як про «Його явлення і Його Царство» (2 Тимофію 4:1) — тобто про Його явлення і вияв Свого Царства у своїй та небесній славі. Матвій говорить про це так: «Коли ж прийде Син людський у славі своїй, і всі ангели з ним, тоді сяде на престолі слави своєї [отриманої раніше], і перед ним зберуться всі народи» (тобто на суд) — коли нечестиві «підуть на вічну муку, а праведні на вічне життя» (25:31-32, 46) — «вічне життя» є досвідом праведних у небесній фазі царства і «вічне покарання» нечестивих у вогняному озері.

Інші вірші з Писань, про які вже згадувалося, вказують на те, що Царство буде прийнято Христом незабаром після прибуття на небо після його смерті, воскресіння та вознесіння, коли він отримає «всяку владу ... на небі й на землі», як йому було обіцяно (Матвія 28:19).), і було вказано на П'ятидесятницю після його вознесіння як уже здійснене. Отже, це означає, що будь-які згадки про Царство, яке буде ще в майбутньому (як Дії 14:23; 2 Тимофія 4:1, 18; і 2 Петра 1:11, уже згадані) мають відношення до нього, а не до землі. між його першим і другим пришествям, але до свого вічного продовження в небесній славі в майбутньому світі — коли і де

«ЗАЛИШАЄТЬСЯ СУБОТНИЙ ВІДПОЧИНОК ДЛЯ НАРОДУ БОЖОГО» Євреям 4:8) – прообразом якого є суботній день сьомого дня Ізраїль за тілом, але не зберігається під Новим Завітом, посередником Христа для духовного Ізраїлю (який складається як з євреїв, так і з язичників за тілом, які приймають його).

Заключні зауваження

1. Христос і субота до Його смерті (Євангеліє).

Христос жив і помер на землі відповідно до закону Старого Заповіту Мойсея, і він та його учні дотримувалися сьомого дня, суботи Декалогу, хоча часом він і вони порушували те, що стало традиційним єврейським тлумаченням передбачених обмежень — він був божественним як і людини, і знаючи божественний намір цього, оголосив себе «паном суботи» (Марка 2:28; Луки 6:5).

Але як уже задокументовано, після його смерті закон Старого Завіту було скасовано, а його пролита кров була кров'ю Нового Завіту, який не включав заповідь про суботу, як це було в інших дев'яти заповідях Декалогу Старого Завіту, з причин, які вже було відзначено. Після його воскресіння, яке відбулося в перший день тижня, цей день починає згадуватися.

2. Перший день тижня після Його воскресіння (Євангеліє через Об'явлення).

У неділю воскресіння, того вечора воскреслий Христос з'явився Марії Магдалині, групі жінок, апостолу Петру, двом учням по дорозі в Еммаус і всім своїм апостолам, крім Фоми, якого в цей час не було серед інших, але він був присутній. через тиждень, коли Ісус наступного разу записав свою появу.

День П'ятидесятниці, коли настало царство, яке проповідував Іван Хреститель, а потім Ісус як «наближення», був перший день тижня – наступав через п'ятдесят днів після суботи на Пасхальному тижні (Левіт 23:15-16). І після цього, коли близько трьох тисяч охристилися і приєдналися до числа учнів Христа, «вони перебували в науці апостолів та в спільності, у ламанні хліба та в молитвах» (Дії 2:42) – з « ламання хліба» в контексті, який, очевидно, стосується споживання «Господньої вечері» (1 Коринтян 11:20), встановленої Христом у ніч перед його смертю (Матвія 26:26-28; Марка 14:22-24; Луки 22). :19-20; 1 Коринтянам 11:23-25).

У Діях 20:6-7, ми маємо запис про Павла та його товариство, які сім днів тому прибули до Троади й затрималися до «першого дня тижня, коли ми зібралися ламати хліб, [і] Павло розмовляв з ними [з учнями в Троада], маючи намір вирушити завтра» – це означає

щотижневу практику збиратися разом у перший день тижня, щоб «переломити хліб» або скуштувати Господню вечерю.

У 1 Коринтян 16:1-4, ми маємо апостола Павла, який дає вказівки святим у Коринті, як він дав церквам у Галатії, щодо збору для потребуючих святих у Єрусалимі, кажучи: «У перший день тижня [буквально, «кожного» тижня'] нехай кожен із вас відкладає собі [можливо, точніше, покладе в скарбницю окремо', тобто в окремий фонд], як він може процвітати, щоб не було зборів, коли я прийду" взяти або послати «свою щедрість до Єрусалиму» – маючи на увазі, що їхні внески будуть зроблені кожного першого дня тижня перед його прибуттям, оскільки в цей день регулярно збираються разом для християнського поклоніння. (Див. Макнайт, Апостольські послання та МакГарві та Пендлтон, Фессалонікійці, Коринтянам, Галатам і Римлянам, зокрема, з посиланням на 1 Коринтян 16:2.)

В Об'явленні 1:9, ймовірно, написаний близько 96 року нашої ери, апостол Іван говорить про перебування «в дусі в день Господній» (te kuriake hemera), коли мав своє перше видіння під час вигнання на острові Патмос, що ранні християни розуміли як посилання на перший день тижня, також званий «восьмий день» – наступний день після єврейської суботи, сьомий день. Для них це був день в пам'ять про воскресіння Христа, оскільки "Господня вечеря" була вечерею в пам'ять про смерть Христа; і вони зібралися в «день Господній», щоб відсвяткувати «вечерю Господню» – їхнім «Господом» був Христос, і тільки він.

Це відрізняло християн

(a) з релігійної точки зору євреїв, чий щотижневий день богослужіння була суботою, суботою, з одного боку,

(b) з іншого боку від язичників, які в Єгипті та Малій Азії мали подібну фразу te sebste herma для першого дня місяця на честь римського імператора Цезаря, якому вони поклонялися як божеству, використовуючи Грецьке слово sebaste, символ kuriake, який використовували замість цього християни Христа. (Див. Тлумачний словник Біблії, том KQ, стор. 152).

Sebastee родовим від *sabastos*, від *sebas*, що означає благоговійний трепет, і є спорідненим *sebazomaі*, поклонятися, і *sebasma*, об'єкт поклоніння. Таким чином, у остаточному аналізі та зокрема вживанні, два слова у застосуванні до Христа та Цезаря, відповідно, були еквівалентами. І ті, хто вірив у Христа як Господа, не могли визнати Цезаря таким, що часто призводило до найжорстокіших переслідувань християн, яких вони почали зазнавати в Малій Азії під час вигнання Івана на острів Патмос, де він написав Книга Одкровення за велінням Христа для негайного повчання та підбадьорення семи церков у римській провінції Азія (у західній частині Малої Азії, нині Туреччина).

Наступні уривки цитат із десятиліть другого християнського століття продемонструють використання «дня Господнього» для «першого дня тижня», дня воскресіння Христа з мертвих, і того, що ранні християни були щотижневими зборами – замість того, щоб бути

«днем Господнім» (1 Коринтянам 5:5; 2 Коринтянам 1:14; 1 Солунянам 5:2; 2 Петра 34:10), коли Господь Ісус Христос повертається наприкінці часу на землю для загальне воскресіння і суд над людством, як стверджують дехто в наші дні.

ДІДАХЕ: «... кожного дня Господнього збирайтеся разом, їжте хліб і дякуйте» (14:1) – кінець першого або початок другого століття нашої ери

ПРИМІТКА: Тлумачний словник Біблії, том. КQ, стор. У ст. На відміну від суботи». Це тлумачення підтверджується такими міркуваннями:

Незважаючи на те, що вислів «день Господній» в Об'явленні 1:9 вживається як іменник, стало звичним опускати слово день, залишаючи його для розуміння з контексту, а прикметник «господній» фактично став використовуватися як іменник для «Неділя» або «перший день тижня». що стосується наведеної вище цитати з Didache. «Таким чином, у сучасній грецькій мові слово «неділя» або перший день тижня — «куріаке». Це вживання було добре встановлено здавна, оскільки християнське латинське слово для неділі було домініка, точний переклад грецького «Господня». Слово «неділя» в сучасних романських мовах походить від цього вживання – dominica (італійська), domingo (іспанська) і dimanche (французька)». (Еверетт Фергюсон, Ранні християни говорять, с.71.)

ІГНАТІЙ: «... більше не дотримуючись суботи, але живемо згідно з Господнім днем, у якому через Нього постало й наше життя...» (Магнезіям 9) – 110 р. н.

ВАРНАВА: «Тому ми [християни] з радістю святкуємо восьмий день, коли Ісус воскрес із мертвих і, з'явившись, вознісся на небо» (15:8f) – близько 130 р. н.е.

ПРИМІТКА: якщо 40 днів у Діях 1:3 не включали дні воскресіння та вознесіння, що можливо, тоді його вознесіння також було в той самий день тижня, що й його воскресіння – «восьмий» (= «перший»), як зазначено в цитаті з Варнави.

3. Християни та субота після П'ятидесятниці(Діє через Послання).

У той час як християни дотримувалися першого дня тижня як свого звичайного дня зборів для свого власного особливого поклоніння, єврейські християни зазвичай все ще жили як євреї відповідно до звичаїв і культури в усіх відношеннях {це} не суперечило християнським принципам. Також апостол Павло; відповідав у цьому відношенні звичаям чи культурі будь-якого народу, серед якого він міг бути – чи то

- (а) юдеїв або єврейських прозелітів, які жили згідно з законом Мойсея, щоб він міг привернути їх для Христа;
- (б) неєвреїв, які були без цього закону (хоча сам не був без закону для Христа), щоб він також міг придбати їх для Христа
- (с) тих, кого він назвав «слабкими», щоб також отримати їх (1 Коринтян 9:19-23).

Наприклад, Павло дотримувався Мойсеевого закону щодо обітниць назореїв, які містяться в Числах 6:1-21 (див. Дії 18:8; 21:17-26). Він обрізав Тимофія, напівєврея, щоб зробити його прийнятним як у єврейському, так і в язичницькому суспільстві (Дії 16:1-3). Але він відмовився обрізати Тита, неєврея, щоб не скомпрометувати євангелію, коли єврейська фракція намагалася прив'язати обрізання до навернених язичників (Галатам 2:1-5; пор. Дії 15:1-31). Проте він не навчав єврейських християн не обрізати своїх дітей за звичаєм (Дії 21:17-26, як уже цитувалося), але навчав, що «у Христі Ісусі нічого не дає ані обрізання, ані необрізання, але віра». [у Христі] діючи через любов» (Галатам 5:6) – цей принцип він застосував широко, кажучи: «Отже, нехай ніхто вас не судить за їжу, чи за пиття, чи за свята, чи за молодий місяць, чи суботній день» (Колоссянам 2:16), тому що вони не були обов'язковими для християн, як обговорювалося раніше докладніше.

Євангеліє було проповідувано спочатку євреям, а потім язичникам (Римлянам 1:16). І євреям вона вперше була проповідувана в Єрусалимі, не тільки в храмі, апостолами, але також у синагогах міста іншими. Яскравим прикладом останнього був той факт, що Стефан у синагозі «лібертинів, і кіретян, і олександрійців, і їх із Кілікії та Азії» (синагога євреїв за межами Палестини), який сперечався з ним але не міг «протистояти мудрості й Духу, якими він говорив». Проте їм вдалося привести його до «ради» (Синедріону) і забити камінням до смерті як першого християнського мученика. Ймовірно, що Савл із Тарса, який пізніше навернувся і став апостолом Павлом, був членом цієї синагоги, оскільки він був із Кілікії та тримав одяг тих, хто побивав камінням. (Див. Дії 6:8 - 8:1; 22:3-21).

Після того, як Павло став апостолом язичників, коли в місті, де була єврейська синагога, він спершу приходив до неї (бо Божя воля була, щоб усі євреї, а також усі язичники мали можливість почути Євангеліє Христа та підкоритися йому. і, таким чином, ставали християнами, а язичників зазвичай спочатку охоплювали богобоязливі люди, які відвідували богослужіння в юдейській синагозі) – як в Антіохії в Пісідії (Дії 13:13-51), в Іконії (14:1-7), у Солуні (17: :1-9), у Верії (17:10-14), в Коринті (18:1-17), в Ефесі, де він залишив своїх помічників, Акиллу і Прискиллу, до свого повернення (Дії 18:18-19: 20). У деяких випадках християни продовжували відвідувати богослужіння в синагозі до тих пір, поки це було дозволено, але, ймовірно, збиралися вдома у когось із членів для власних служб Господнього дня (пор. Дії 18:7; Римлянам 16:5; 1 Коринтянам 16:9 і Филимону 1-2), або якесь інше бажане місце, як школа Тирана в Ефесі, куди був щоденний доступ (Дії 19:9-10).

Таким чином, відповідно до принципів, залучених до того, що було зазначено, якщо єврейський християнин як окрема особа бажав не лише дотримуватись першого дня тижня як «господнього дня», який не обов'язково був днем відпочинку, як суботній день. Мойсей, і в цьому сенсі «кожен день» можна «вважати однаково», але також відчував себе змушеним продовжувати дотримуватись «сьомого дня як дня відпочинку та поклоніння, йому не можна забороняти це робити, але він не повинен намагатися зобов'язати дотримуватись цього для інших – те ж саме стосується м'яса, яке християни з язичників могли їсти без застережень сумління, проти якого єврейські християни все ще могли мати сором'язливість, хоча йому це не обов'язково (Римлянам 14:1-23).) – який принцип, однак,

стосується лише питань, необов'язкових – лише того, що дозволено, але не наказано і не заборонено.

З іншого боку, якщо християни з язичників дозволяли бути поневоленими (тобто зобов'язаними дотримуватися) того, від чого Христос звільнив навіть євреїв (включаючи дотримання «суботнього дня», Колосян 2:16), то це було причиною для апостола Павла турбуватися про їхнє спасіння – дуже незначна віра (див. Галатів 4:8-10; 5:1-8, також викладене набагато раніше). Основний рядок: «ХРИСТОС ВИЗВОЛИВ НАС ДЛЯ СВОБОДИ [щодо таких]: ТОМУ СТІЙТЕ І НЕ ПАДАЙТЕСЯ ЗНОВУ В ЯРМО РАБСТВА» (Галатам 5:1).

Отже, хоча християни повинні щодня проводити приватні богослужіння і можуть збиратися для поклоніння та повчання в будь-який час або в різний час, або навіть щодня протягом тривалих періодів часу, як це можливо і може здатися доцільним, лише перший день тижня представлений для них у Писаннях Нового Заповіту як день регулярних і загальних зборів, що відзначається як «день Господній», коли «вечеря Господня» є особливою та додатковою ознакою їхнього поклоніння.

Адаптовано з Божої суботи, дослідження Святого Письма. Сесіл Н. Райт

День Господній Перший день тижня

Х. Лео Болес

.... «День Господній або перший день тижня» — це тема, яка була оголошена для обговорення з цієї нагоди. Оскільки суботній день припинився божественним повноваженням, коли Старий Завіт був усунений, оскільки особливий день поклоніння згідно із законом Мойсея припинився, і оскільки ми живемо за новим завітом, краще встановленим на кращих обітницях, виникає запитання: «Чи існує особливий день поклоніння, визначений у Новому Завіті для християнського поклоніння?» Це не християнська субота. У Новому Завіті немає місця Святого Письма, яке б вчило, що день суботній був виділений як особливий день поклоніння для християн; також немає жодного місця Святого Письма, яке б вчило, що особливий день, виділений для християн для поклоніння, має називатися християнською суботою. Господній день, або перший день тижня, ніколи не називається божественним авторитетом Суботнім днем або християнською Суботою. Особливий день, виділений і відомий як Господній день, не є заміною суботнього дня згідно із законом. Новий Завіт не є в справжньому сенсі заміною старого Завіту; Старий Завіт виконав свою мету, і Христос усунув його. Потім Він дав Новий Завіт з новими обіцянками, новими цілями, новими вимогами та новим днем для поклоніння. Треба чітко пам'ятати, що Господній день або перший день тижня не замінює нічого або будь-який день згідно із законом Мойсея. [курсив додано]

День Господній, або перший день тижня, не є днем відпочинку». Субота була днем відпочинку для дітей Ізраїлю, але день Господній у жодному разі не є днем відпочинку, як це була єврейська субота. У Старому Завіті суботній день був призначений днем відпочинку для людей і тварин; це був день пам'яті визволення від єгипетської неволі та єгипетських наглядачів; це був знак між Єговою та дітьми Ізраїлю, що Бог своєю добротою визволив дітей Ізраїлю від безперервної праці, якій вони були піддані під час перебування в Єгипті. Вони мали відпочити і розповісти своїм дітям, що вони мали цей день відпочинку через доброту Бога, який визволив їх із єгипетської неволі. Згідно з Новим Завітом, Господній день має вищу і святішу мету, ніж просто дати фізичний відпочинок людям і тваринам. Наразі ми залишаємо це питання на місці, оскільки воно буде розглянуто далі в цій промові. Всього лепет і балаканина, які ви чуєте про зміну суботнього дня на перший день тижня, недоречні і служать лише тому, щоб заплутати уми людей і упередити їх проти істини.

НОВЕ В НОВОМУ ЗАПОВІТІ

Новий Заповіт вірний своїй назві; він справді новий у всіх своїх частинах. Нам залишається лише звернути увагу на кілька нових речей, які включені в новий завіт. Вчення Ісуса під час перебування у плоті було названо «новим вченням». (Марка 1:27). Христос не повторював жодного закону Мойсея, щоб нав'язати його людям; протягом усієї Нагірної проповіді він протиставляє свої вчення традиціям і тлумаченням рабинів; він виконав закон, а потім дав щось нове замість нього. «Він навчав їх як той, хто має владу, а не як їхні книжники». (Матвій

7:29). Ніколи не існувало таких вчень, які давав Ісус: ніколи не існувало нового вчення, яке можна порівняти з вченням Господа Ісуса Христа. Він прийшов, щоб відкрити волю Батька, волю Батька, виражену в новому завіті. Знову ми маємо «нову заповідь» (Івана 13:34), яка виражає вищий ступінь любові між Господнім народом, ніж будь-коли навчали раніше. Християни є новими створіннями у Христі. (2 Коринтян 5:17). Старе минуло, і все стало новим. Церква складається з навернених з усіх націй; Євреї та язичники були навернені Євангелієм і створені в «одну нову людину». (Ефесеям 2:15). Знову ми читаємо про «новий і живий шлях». (Євреям 10:20). Молодих християн називають «новими немовлятами у Христі». (1 Петра 2:2). Ми маємо «нову Пасху». (1 Коринтянам 5:7). Ми приносимо «нові жертви» (1 Петра 2:5) і даємо «нові жертви хвали» Богові (Євреям 13:15). Пророк Ісаї сказав, що Божий народ має отримати «нове ім'я». (Ісаї 62:2). Це пророцтво сповнилося, коли учнів назвали «першими християнами в Антіохії». (Дії 11:26). Крім того, у Новому Завіті ми маємо «новий день поклоніння» (1 Коринтянам 16:1-2; Об'явлення 1:10), який є першим днем тижня або днем Господнім. Буде видно, що в Новому Завіті все нове.

ГОСПОДНІ РЕЧІ

У Новому Завіті є так багато речей, які визначені як належні Господу --- «Господні речі». Декламація кількох із цих речей допоможе нам оцінити «день Господній». Ми згадували в Новому Завіті «тіло Господнє» (1 Коринтянам 11:27-29), «смерть Господню» (1 Коринтянам 11:26), «трапезу Господню» (1 Коринтянам 10:21), «Вечеря Господня» (1 Коринтян 11:20), «учні Господні» (Дії 9:1), «кров Господня» (1 Коринтян 11:27), «дім Господній» (1 Тимофію 3:15) і «день Господній». (Об'явлення 1:10). Інші речі можна назвати такими, що належать Господу, але цього достатньо, щоб показати, що коли ми говоримо про «день Господній», ми ставимо його до класу багатьох, багатьох інших важливих речей, які належать Господу за новим завітом. Фактично, Новий Завіт прийшов через Господа Ісуса Христа; він посередник кращого заповіту. Мойсей був посередником старого завіту, але Христос є посередником нового завіту. Старий Завіт був запечатаний і освячений кров'ю тварин, але Новий Завіт запечатаний і освячений кров'ю Господа Ісуса Христа. Це Господній завіт, Його остання воля та заповіт людині. Було б дивно, якби новий день поклоніння був визначений у Новому Завіті і не називався б «Господнім днем». Ми знаємо, що в Біблії «день» вживається в різних значеннях, але перший день тижня був визначений як Господній день і був визнаний днем поклоніння ранніми християнами. Фактично, починаючи з П'ятидесятниці, використовувався перший день тижня, особливий день поклоніння згідно з новою угодою.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ТИЖНЯ

«Перший день тижня» був названий Святим Духом «господнім днем». «Я був у Дусі в день Господній». (Об'явлення 1:10) Тут ми маємо Івана, який стверджує, що він був «в дусі» в особливий день, «день Господній». Існує багато причин, щоб назвати цей день «господнім». По-перше, Господь воскрес із мертвих у «перший день тижня». (Матвія 28:1; Марка 16:2; Луки 24:1 та Івана 20:19) Тут усі чотири автори Євангелія розповідають нам, що Ісус воскрес із мертвих у перший день тижня. Це одна з причин для визначення першого

дня тижня як дня Господнього. Після свого воскресіння він пробув на землі близько сорока днів. (Дії 1:3) Протягом цих сорока днів він кілька разів з'являвся; ми маємо записи приблизно про тринадцять появлень Ісуса після свого воскресіння та перед своїм вознесінням. Кожна поява, де згадується час, це був перший день тижня. Бувають випадки, коли час не згадується, але коли згадується час, вказується, що це перший день тижня. Він вознісся до Отця, а потім послав Святого Духа, згідно з обітницею, на апостолів у П'ятдесятницю, яка була першим днем тижня. (Левит 23:11, 15-21). Церква була організована в день П'ятидесятниці, і в цю П'ятидесятницю Петро проголосив першу повну євангельську проповідь. Отже, оскільки П'ятидесятниця була першим днем тижня, перший день тижня стає днем народження Церкви Господа. Перші учні збиралися в перший день тижня, щоб їсти Вечерю Господню. «А першого дня тижня, коли ми зібралися, щоб переломити хліб, Павло розмовляв з ними, маючи намір відійти завтра, і продовжив свою промову до півночі». (Дії 20:7). Крім того, першим учням було наказано робити особливий внесок у перший день тижня. «А щодо збирання для святих, як я наказав церквам Галатії, так і ви робіть. У перший день тижня нехай кожен із вас складає при собі, як йому вдається, щоб ніяких зборів не було. буде зроблено, коли я прийду». (1 Коринтянам 16:1-2). Тут Павло дає вказівку церкві в Коринті робити те, що він наказав церквам у Галатії; вони повинні були зробити цей внесок у перший день тижня. Це треба було зробити для того, щоб не було затримки зі збором внеску, коли прибуде Павло. Це показує, що перші християни збиралися в перший день тижня. «І дбаймо один про одного, щоб заохочувати до любові та добрих справ, не покидаючи наших власних зборів, за звичаєм деяких, але заохочуючи один одного, і тим більше, чим бачите, що день наближається». (Євреям 10:24-25.) Це деякі з причин, які можуть бути визначені для того, щоб назвати перший день тижня днем Господнім.

У Псалмі 2:7 ми маємо наступне: «Ти мій син, я сьогодні Тебе породив». Зверніть увагу на «цей день», як зазначено тут. З Дії 13:32-33 ми дізнаємося, що це сповнилося у воскресінні Христа. «І ми звіщаємо вам добру звістку про обітницю, дану батькам, що Бог виконав те саме для наших дітей, воскресивши Ісуса; як також написано в другому псалмі: Ти Мій Син, сьогодні маєш Я породив тебе». Отже, Ісус був визнаний народженим Сином Божим через його воскресіння з мертвих у перший день тижня. Пророцтво Йоїла (Йоїла 2:28; Дії 2:1-4, 16, 17) сповнилося в день П'ятидесятниці, який є першим днем тижня. Того дня Христос був коронований на своєму троні. (Захарія 6:13; Дії 2:29-36). Новий закон набув чинності, коли того дня Господнє слово вийшло з Єрусалима. (Ісаї 2:3; Луки 24:47, 49 і Дії 2). Усі ці події показують, що Бог вшановував перший день тижня як день для здійснення багатьох великих речей. Нікого не повинно дивувати те, що перший день тижня названо «господнім днем». Петро сказав, що «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, який з великого милосердя Свого віродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа з мертвих». (1 Петра 1:3). Що це означає? Це просто означає, що через воскресіння Ісуса Христа апостоли були знову зароджені до живої надії через воскресіння Христа; тобто його воскресіння завершило акт їхнього відродження. Вони повернулися до свого попереднього покликання після розп'яття Христа, але тепер вони відроджуються в надії, що їхній розп'ятий Господь тепер є воскреслим Викупителем людини. Цікаво відзначити важливе місце, яке займає воскресіння в ранньому проповідуванні апостолів; насправді Петро ніколи не згадує про

розп'яття Ісуса, не згадуючи про його воскресіння. Тут звертається увага на Псалом 118:22-24. «Камінь, який відкинули будівничі, став головою нарижного. Це від Господа, воно дивне в очах наших. Це день, який учинив Господь, ми будемо радіти та радіти в ньому». Який день? Це день воскресіння, найважливіший день у плані людського викуплення. Є ті, хто святкує його день народження без будь-якої божественної влади. Бог призначив перший день тижня, день воскресіння нашого Господа, особливим днем поклоніння для Його народу згідно з новою угодою. Отже, ми маємо багато причин називати перший день тижня днем Господнім.

ЧОГО ВЧАЮТЬ АДВЕНТИСТИ

Адвентисти вперше зібралися в перший день тижня. Джозеф Бейтс відвідав кількох родичів, які були членами церкви баптистів сьомого дня. Він дізнався від них деякі аргументи для зборів у суботу; він повернув ці аргументи і представив їх Церкві Адвенту. Місіс Вайт виступала проти зустрічей у суботу, доки не змогла відповісти на аргументи Джозефа Бейтса. Потім вона мала видіння, в якому вона побачила, що суботній день зберігається і є обов'язковим для християн сьогодні. Церква Адвенту сьомого дня була заснована в 1845 році. Якщо дотримання першого дня тижня є «знаком звіра», то церква Адвенту мала знак звіра; Місіс Елен Г. Уайт мала тавро звіра. У «Життєвих замальовках Еллен Г. Уайт» ми маємо запис про видіння, яке мала місіс Уайт. «Старійшина Бейтс відпочивав у суботу, сьомий день тижня, і він звернув увагу на неї як на справжню суботу. Я не відчував її важливості і думав, що він помилився, зупиняючись на четвертій заповіді більше, ніж на іншій. 9. Але Господь дав мені вид на небесне святилище, і мені було показано ковчег Божий, покритий престолом Мій супроводжуючий ангел повідомив, що вони з благоговінням дивляться на закон Божий, написаний перстом Ісуса ковчега, і я побачив кам'яні скрижалі, на яких були написані Десять заповідей, я був вражений, коли побачив четверту заповідь у самому центрі десяти заповідей з м'яким ореолом світла, що оточував її. Це єдиний із десяти, який визначає живого Бога, Який створив небеса, землю та все, що на них» (Сторінки 95 і 96). Тепер така дурість, яка виявляється у видіннях місіс Уайт, стає авторитет для адвентистів сьомого дня, які поклоняються в день суботній. Вона стверджує, що вона побачила дві кам'яні таблиці, на яких були написані десять заповідей, а потім вона побачила німб навколо четвертої заповіді, яка містить суботній день, що ставило цю заповідь вище всіх інших. Вона ставить четверту заповідь, дану єврейському народу, вище заповіді про те, що не буде в тебе іншого Бога, крім Мене. Для адвентистів сьомого дня суботній день є єдиним, що відрізняє адвентистів від усіх інших деномінацій. Існує шість типів адвентистів, і адвентистам сьомого дня, заснованим пані Вайт, бракує представника, який мав би сміливість захищати її як пророка Божого; вони стверджують, що вона була натхнена Богом, а вона стверджує, що була натхнена Богом, але їхня справа вимагає захисника, і ніхто з них не бажає стати на її захист. чому Тому що вони не можуть її захистити.

ЧИ ПАПА РИМСЬКИЙ ЗМІНИВ СУБОТУ?

Твердження про те, що Папа Римський змінив суботній день на перший день тижня, вперше було зроблено пані Елен Г. Уайт. Місіс Уайт каже: «У ковчезі був золотий горщик з манною,

жезл Аарона, який процвітав, і кам'яні таблиці, які складалися разом, як книга. Ісус відкрив їх, і я побачила десять заповідей, написаних на них пальцем. На одному столі було чотири, а на першому шість сяло, але четверта, суботня заповідь, сяла над усіма Святе ім'я Бога виглядало чудово - я бачив, що заповідь про суботу була прибита цвяхами, і ми вільні Я бачив, що Бог не змінив суботу, але Папа змінив її з сьомого дня на перший день тижня і закони». («Ранні твори Еллен Г. Уайт», сторінка 33). Знову на сторінці 65 тієї ж книги місіс Уайт каже: «Папа змінив день відпочинку з сьомого на перший день». У різних видіннях пані Уайт стверджувала, що Папа змінив суботній день на перший день тижня. Давайте розглянемо її звинувачення і побачимо, скільки в ньому правди. Пам'ятайте, що Господь показав їй у видінні, що Папа змінив суботу на перший день тижня. Чому Господь мав відкрити місіс Вайт у видінні, що Папа змінив суботу з сьомого дня на перший день тижня, якщо вони можуть довести, що це було змінено Новим Заповітом? Чому адвентисти сьомого дня не намагаються довести за допомогою Нового Заповіту, що суботній день був змінений на перший день тижня? Адвентисти сьомого дня визнають, що католицька церква була заснована лише в четвертому столітті; вони визнають, що католицька церква не була повністю розвиненою приблизно до 304 р. н. Як вони можуть дати якусь причину для того, щоб християни так довго збиралися в перший день тижня? Вони навіть тепер стверджують, що можуть надати деякі докази того, що католицький папа справді вніс зміни. Вони не можуть сказати нам, який папа зробив зміни; вони знають, що немає жодної священної чи світської історії, яка б записала факт того, що папа вніс зміни. Навіть якщо католики висунуть таку заяву, як це можна довести? Немає жодних доказів того, що Папа вніс такі зміни, і коли адвентисти сьомого дня висувують звинувачення, вони роблять це без жодних доказів. Вони можуть лише вказати на бачення пані Вайт про те, що Папа зробив зміни. Костянтин був імператором Риму, але він не був папою; він був імператором у 306-337 роках нашої ери. Він ухвалив закони, що регулюють поведінку в перший день тижня, але в римській історії немає закону чи едикту, де б він змінив суботній день на перший день тижня. Одна справа - прийняти закони, що регулюють поведінку громадян у перший день тижня, а інша справа - призначити перший день тижня днем богослужіння. Знову ж таки, вони стверджують, що Лаодикійський собор, який зібрався в 363 році нашої ери, підтвердив перший день тижня як день Господній. Слід пам'ятати, що перший день тижня вже дотримувався з перших днів Церкви нашого Господа аж до того часу всіма християнами.

Промовець знав, що з цієї трибуни було проповідовано, що Папа католицької церкви змінив суботній день із сьомого на перший день тижня; тому він закликав найвищу владу в католицькій церкві в Нешвіллі, штат Теннессі, надати вчення католицької церкви з цього питання. Він поставив таке запитання: «Чи навчають католики, що Папа Римський змінив сьомий день суботній на перший день тижня?» У відповідь прозвучало категоричне «Ні!» «Вони не висувують таких заяв; вони ніколи не висували таких заяв». Тоді священника запитали: «Ту заяву письмово складете?» Потім він написав наступного листа від 14 грудня 1944 року.

«Доктор Х. Лео Болес
Дорогий сер:

«Відповідаючи на ваше запитання, хто змінив суботу на неділю? Я хочу сказати, що, згідно з найкращими доказами, це були самі апостоли, щоб відзначити воскресіння Христа. Практика зустрічатися разом у перший день тижня для святкування Вечері Господньої та визначення цього дня як дня Господнього вказує св. Павло, Дії 20: 7 і 1 Коринтянам 16: 2, а також св. Іван, Одкр. 1: 10.

«У «Дідахе або Вченні Дванадцятьох Апостолів», що датується 100 роком нашої ери (це лише кілька, можливо, кілька років після смерті Івана), дається наказ: «У день Господній зберіться разом». і розломіть хліб і подякуйте, визнавши свої гріхи, щоб ваша жертва була чистою (Розділ 14).

«Святий Ігнатій, мученик (рік 107), говорить про християн, що вони «більше не дотримуються суботи, але живуть у дотриманні дня Господнього, в який також воскресло наше життя». (Ad Magnes IX.) У своєму Посланні до Варнави, розділ XV, він каже: «Тому також ми святкуємо восьмий день (тобто перший тижня) з радістю, день, коли Ісус воскрес із мертвих. "»

«Святий Юстин (рік 165) є першим християнським письменником, який назвав день неділею у святковому уривку, в якому він детально описує поклоніння Богові в цей день ранніми християнами, тобто принесення в жертву тіла і кров Христово з супровідними молитвами, проповіддю та читанням Старого та Нового Заповіту (Апол. 65.)

«Таким чином, з найдавніших і автентичних свідчень, які ми маємо, стає зрозуміло, що практика святкування Вечері Господньої в неділю походить від апостолів, і, отже, це було згідно з волею Христа, який дав їм владу зробити Такі випадкові зміни часу та способу релігійних обрядів Вони, звичайно, не мали права змінювати природний закон, який зобов'язував усіх людей присвячувати певний час виключно поклонінню Богу, що є основним обов'язком, передбаченим третьою заповіддю, але час і деталі його дотримання підлягали зміні, безсумнівно, ця практика не виникла б у всьому християнському світі, якби наш Господь не бажав того, що невелика група християн (говорячи про адвентистів), які виникли через тисячу вісімсот років після апостолів, вибір поклоніння сьомого дня є незначним у порівнянні із загальною практикою та стародавніми традиціями на користь неділі." Сподіваюся, це задовільна відповідь на ваше запитання.

З повагою,

"RT. Rev. MSGR. AA SIFNER, VG"

Буде справедливим щодо католиків сказати, що вони не стверджують, що Папа Римський змінив суботу на перший день тижня. Будь-яка література адвентистів сьомого дня, яка стверджує, що папа змінив суботу, є фальшивою; якщо хтось із вас має таку літературу, ви можете написати на ній: «Це неправда».

ВЕЧЕРЯ ГОСПОДНЯ

Ісус наказав своїм учням їсти Вечерю Господню. (Матвія 26:26; Луки 22:19; 1 Коринтян 11:24-25). Господь наказав своєму народу зібратися. «Не відмовляйтеся від зборів, як у деяких є звичай». (Євреям 10:25.) Неважливо, що може означати інша частина цього вірша, у нас є просте й чітке вчення про те, що християни не повинні відмовлятися від збирання себе разом. Їм також наказано їсти Вечерю Господню; вони повинні зібратися, щоб вечеряти разом. Вечеряли, коли зібралися. (1 Коринтянам 11:20-33). Тут Павло каже: «Отож, коли ви збираєтеся разом, не можна їсти Господню вечерю». Отже, вони вечеряли, коли зібралися. Тепер їм наказано їсти це, і їм наказано зібратися; і ми бачимо, що вони їли вечерю, коли зібралися. Чому вони це їдять? На спомин смерті і страждань Господніх, аж до пришествя. Отже, тут мається на увазі Його воскресіння; він не міг би прийти вдруге, якби не був живий, якби не воскрес із мертвих. Отже, Вечерю Господню, за її змістом, споживають у перший день тижня як пам'ятну установу смерті та другого пришествя Господа. Це досить зрозуміло. Однак християни збиралися разом, щоб спожити Господню вечерю. (1 Коринтянам 11:33). Але вони збиралися разом, щоб переломити хліб або спожити Вечерю Господню в перший день тижня. Воскресіння Господа в перший день тижня, зішествя Святого Духа в перший день тижня і споживання Вечері Господньої в перший день - все підкреслює, що це день Господній. Ми дізналися, що Святий Дух зійшов у перший день тижня, що церква була організована або почала працювати в перший день тижня, що християни збиралися, щоб їсти Вечерю Господню в перший день тижня, і що Іван був у Дусі в день Господній, і все це вчить нас, що перший день тижня є днем Господнім.

Божий народ сьогодні збирається, щоб їсти Вечерю Господню в перший день тижня. Субота закону була зовсім іншим днем і дотримувалася з зовсім іншою метою. Існує така ж різниця між тим, щоб християни збиралися в день Господній, а євреї відпочивали в день суботи, як між днем і ніччю, Христом і сатаною. День Господній не замінює єврейську суботу; Субота була вилучена, коли виповнився Старий Завіт; новий день, перший день тижня, був даний для християн під новим заповітом. Споживання Вечері Господньої в перший день тижня – це єдине, що відрізняє перший день тижня від будь-якого іншого дня. Ми можемо співати хвалу Богові в перший день тижня, але ми можемо співати Його хвалу в будь-який день і щодня. Ми читаємо Біблію в перший день тижня, але ми можемо і повинні читати Біблію щодня. Ми молимося в перший день тижня, але ми можемо і повинні молитися щодня. Ми можемо давати з наших коштів у перший день тижня, але ми можемо давати, коли маємо можливість і за потреби, у будь-який день. Отже, споживання Вечері Господньої в перший день тижня є єдиним, що відрізняє цей день від будь-якого іншого дня. У цей день і тільки в цей день ми можемо їсти Вечерю Господню.

Щодо першого дня тижня є ще одна річ. Бог влаштував це так, щоб Його люди могли збиратися в перший день тижня. Людина може змінити календар; він може побудувати календар лише з шістьма днями на тиждень; Росія це зробила і чверть століття жила за шестиденкою. Інші народи зробили те саме. Як би адвентист сьомого дня поклонявся сьомому дню тижня, коли в тижні всього шість днів? Бог встановив це так, що людина не може побудувати календар днів тижня, але буде «перший день тижня». Отже, він встановив

це так, щоб його люди — не важливо, скільки змін може відбутися — могли збиратися в перший день тижня. Якби людина побудувала розклад лише з п'яти днів на тиждень, християни збиралися б у перший день тижня для поклоніння. Адвентисти сьомого дня не могли збиратися на богослужіння, оскільки тиждень не має семи днів. Це показує Божу мудрість у встановленні першого дня тижня, дня Господнього, як особливого дня для поклоніння. (Промова Г. Лео Боулза, 21 грудня 1944 року в Будівлі військового меморіалу, Нешвілл, Теннессі)



Міжнародний інститут пізнання Біблії

Рендольф Данн, президент - Роберто Сантьяго, декан
thebiblewayonline.com



Курс 1 - Боже послання

Як все тут потрапило?
Людина, яка була Богом
Христос - Божа Тайна
Міфи про Бога
Від життя до смерті - смертна людина
Запланований викуп
Послання Євангелія

Курс 4 - Зростання у Христі

Ісус з Назарету
Життя Христа
Об'єднані у Христі
Міфи про біль
Тіло, душа, дух – куди вони йдуть, коли ти помреш?
Шлюб і розлучення
Божа субота
Створення до створення книги Буття

Курс 2 – Служняність Христу Час до Христа Час Христа на Землі Час після Христа Кінець часу на Землі Час вирішувати Від смерті через хрест до життя Міфи про прощення Хрещення у Христа Курс 3 - Нове життя у Христі Королівство нерукотворне Слуги в королівстві Перші принципи Христа Вдови та інші потребуючі Духовне молоко Життя звільнене Міф про нещастя Послання з послань Поклоняйтеся Богу в душі та правді Дослідження для знавців Біблії Окреслена Біблія Узагальнена Біблія Типи і метафори	Євреям Курс 5 – Дозрівання у Христі Уроки з хреста Божий процес відбудови Найкращі запитання, які коли-небудь ставили Життя Один для одного у Христі Жити максимально Обіцяє тепер і назавжди Справжні чоловіки — благочестиві чоловіки Чудові слова життя Курс 6 - Стати знавцем Біблії Тіні, типи та пророцтва Святий Дух Даніель Одкровення Ісуса Христа Мовчання Святого Письма Вчення та практики від 100 до 1500 рр. н.е Реформувати або відновити Складання та переклад Біблії Сучасні церковні практики— Святе Письмо чи Переказ? Генеалогія Ісуса - схема
---	---

Міжнародний інститут знання Біблії має посилання на інші мови на thebiblewayonline.com.